

Arrest

nr. 180 357 van 5 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 oktober 1969.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 november 2015 en dient op 20 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 1 maart 2016 en op 13 april 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 13 juni 2016 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit het Laascaanood (Sool, Somaliland), de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de clan Dhulbahante te behoren.

U verklaarde dat u de gedachte van groot Somalië ondersteunt, maar dat u nooit in een betoging hebt meegelopen, noch gevochten hebt of financiële hulp gegeven aan bewegingen zoals Khatuumo, die in de regio strijden voor een aparte staat binnen groot Somalië. U verklaarde geen enkel engagement te hebben binnen de beweging. In 2012 was er in Laascaanood een betoging van vrouwen en kinderen tegen Somaliland en voor groot Somalië. De betoging werd door militairen van Somaliland hardhandig uiteengeslagen. Na die betoging werd u door de autoriteiten van Somaliland, de politie onder leiding van 'Ali Qase', opgepakt, samen met enkele andere mannen. U werd er van beschuldigd de 'betogers op te juttten'. U werd er eveneens van beschuldigd dat vrouwen in uw huis meetings zouden houden om geld in te zamelen voor de betogingen. U zat twee nachten in het politiekantoor van Laascaanood gevangen. De ouderen van de clans in Laascaanood gingen naar het politiekantoor om jullie vrijlating te eisen. U diende documenten te ondertekenen waarin stond dat als u nog éénmaal van deze praktijken beschuldigd werd, u naar de Madheere gevangenis zou worden gebracht. Nog in 2012, in de nasleep van deze gebeurtenissen, besloot u te verhuizen uit Laascaanood. De concrete aanleiding hiervoor was dat het leger van Somaliland vlak bij uw huis een basis (Buurta Sayiidka) oprichtte. De reden was dat u, door de nabijheid van troepen van Somaliland, vreesde gezien te worden met iemand van Khatuumo, en zo beschouwd zou worden als een activist tegen het regime. Bovendien waren de vuilnisbelt en latrines van het Somalilandse legerkamp vlakbij uw huis gelegen, waardoor het er niet meer leefbaar was. U verklaarde dat u daardoor uw huis niet meer verkocht kreeg.

Rond februari 2013 werd u gebeld door een man uit Laascaanood, die de taxi waarmee u reed wou huren om een zieke boer in de buurt van Garoowe (Puntland) op te halen. U ging akkoord en reed samen met de opdrachtgever en een vriend, Furhaan Said Ismail, richting Garoowe. Toen u aankwam en de man zag, merkten Furhaan en u dat hij ziek noch boer was, wat u uiterst verdacht vond. Op de terugweg gaven jullie de man en de opdrachtgever aan bij een checkpoint van de autoriteiten van Somaliland. Nadien hoorde u dat het mannen van Al Shabaab waren, die mee schuldig waren aan de moord op Sheikh Abdulqadir in Garoowe. Enkele maanden later begon u dreigtelefoons te krijgen van Al Shabaab. U werd daarin beschuldigd van spionage en verraad, u en uw familie werden bedreigd met de dood. U werd ongeveer om de vier dagen opgebeld. Deze telefoontjes hielden zo'n half jaar aan. Nadien stopten de telefoontjes, als gevolg van het feit dat Al Shabaab bijna volledig uit de regio verdreven werd. In 2015 kwamen de telefoontjes plots terug. Toen u reeds in België verbleef, hoorde u dat uw vriend Furhaan eind 2015 vermoord was door Al Shabaab.

In november 2013 werd de stad Taleex terwijl u er verbleef aangevallen door troepen van Puntland onder leiding van de vicepresident Cali Cabdi Shire, omdat het een bastion van Khatuumo begon te worden. U en twaalf anderen werden door de autoriteiten aangehouden. U werd er van beschuldigd Khatuumo te ondersteunen. Jullie werden door de autoriteiten van Puntland verplicht om zelf milities op te richten die Khatuumo zouden bestrijden. Na twee dagen werd u vrijgelaten. Hierna ontstond er een clanconflict tussen uw subclan, en de subclan van Cali Cabdi Shire, die zelf Dhulbahante is en tot de Samagaab subclan van Nuur Axmed behoort. Een clangenoot van u (Wacays Farah < Nuur Axmed < Dhulbahante) vermoordde verschillende mensen van de familie van de vicepresident. U was mede verantwoordelijk om hem op te pakken, maar de man was intussen naar Jemen gevlucht. Op die manier ontstond de roddel dat u hem gefinancierd had en naar Jemen had gestuurd. U werd verantwoordelijk gehouden en gevisieerd. Twee keer werd uw huis aangevallen op momenten dat u niet thuis was. De eerste keer werd uw huis beschoten. De tweede avond werd u opgewacht. U werd gewaarschuwd door uw burens die dat gezien hadden. Opnieuw werd uw lege huis beschoten. U verhuisde nadien uw familie naar Baar Madoobe bij Qardho.

Omwille van de hernieuwde problemen met Al Shabaab gaf een vriend u het advies om het land te verlaten. Hij zei dat jullie moesten proberen aan een Italiaans visum te geraken. U vloog op 19 september 2015 vanuit Galkaacyo naar Nairobi. Daar werd een document aangemaakt dat u een handelaar was, waarmee u een visum kreeg, dat uitgegeven werd op 12 oktober 2015. Op 14 oktober 2015 vertrok u met het vliegtuig vanuit Nairobi naar Italië, waar u aankwam in Milaan. U kwam op 9 november 2015 aan in België en trok verder naar Antwerpen, waar u acht dagen verbleef. Op 20 november 2015 vroeg u asiel aan.

U legde geen documenten voor.

B. Motivering

Eerst en vooral moet worden vastgesteld dat u doorheen het gehoor op het Commissariaat-generaal uw verklaringen omtrent uw herkomst en profiel heeft aangepast. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als aanvankelijk op het Commissariaat-generaal (CGVS) beweert u afkomstig te zijn uit het dorp Qooqaani in de provincie Lower Juba (dossier DVZ, 27 november 2015, p.4; Gehoorverslag CGVS, 1

maart 2016, p.3-4) en tot de minderheidsclan Ashraf te behoren (dossier DVZ, 27 november 2015, p.4; Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2016, p. 4). Het dorp Qooqaani in de provincie Lower Juba regio bevindt zich in Zuid-Somalië. U wordt geconfronteerd met een visumhit en daaruit volgende twijfels omtrent uw herkomst uit Qooqaani. Als gevolg daarvan past u uw verklaringen aan, en geeft u toe dat u in feite uit Laascaanood (Sool, Somaliland) afkomstig bent (CGVS, 1 maart 2016, p. 11) en tot de Dhulbahante-clan behoort (Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2016, p. 4). Deze nieuwe verklaringen bevestigen de twijfels bij de herkomst uit Centraal- en Zuid-Somalië. Gezien de nieuwe verklaringen met betrekking tot uw herkomst niet onmiddellijk in vraag worden gesteld, gebeurt de hierop volgende beoordeling dan ook ten opzichte van Laascaanood.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt op fundamentele wijze ondermijnd door tegenstrijdigheden en incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen. Bovendien stroken uw verklaringen niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waarvan een kopie is bijgevoegd in het administratieve dossier. U haalde in uw relaas drie persoonlijke problemen en de algemene veiligheidssituatie in uw regio aan, die ik hieronder één na één zal behandelen.

1. Problemen met Al Shabaab

Het Commissariaat-generaal beschikt in verband met uw problemen met Al Shabaab over een krantenartikel waarin exact de gebeurtenissen beschreven staan die u in uw relaas aanhaalt, alleen blijken deze problemen iemand anders overkomen te zijn (zie informatie in het administratieve dossier). Het artikel, gepubliceerd op de website 'Garowe Online' op 7 december 2015, gaat over de moord op H. M. A. S. in Laascaanood op 5 december 2015. Het artikel beschrijft hoe H. M. A. op 15 februari 2013, de dag van de moord op S. A. N. F., telefoon kreeg om een zieke te gaan ophalen in de buurt van Garoowe, wat hij verdacht vond omdat de ziekenzorg in Garoowe beter is dan in Laascaanood. Hij tipte hierover reeds voor zijn vertrek de politiemannen aan een checkpoint buiten Laascaanood. Bij terugkeer werd de Al Shabaab militant opgepakt door de veiligheidsdiensten van Somaliland. Vanaf dat moment werd H. M. A. met de dood bedreigd, tot de moordaanslag op 5 december 2015, waarbij hij het leven liet. Dat H. M. A. hierbij compagnons, zoals u en uw vriend F., zou hebben gehad, daar is geen sprake van. Uw verklaringen zijn dus in tegenspraak met de beschikbare informatie over de gebeurtenissen: u lijkt zichzelf te hebben ingeschreven in een verhaal dat iemand anders is overkomen.

Uw betrokkenheid bij dit voorval wordt, naast het krantenartikel, nog verder ondermijnd door fundamentele tegenstrijdigheden binnen uw opeenvolgende verklaringen. Tijdens het eerste gehoor verklaart u dat de problemen begonnen in 2012, dat u samen met uw vriend F. S. I. en de opdrachtgever richting Garoowe reed, en dat u nadat de problemen begonnen uw auto doorgaf aan een jongen genaamd K. A. (CGVS, 1 maart 2016, 11; 18-19). U sprak met K. A. af dat jullie de inkomsten zouden verdelen. Over H. M. A. rept u met geen woord. Tijdens het tweede gehoor weet u wel dat de gebeurtenissen plaatsvonden in februari 2013 (CGVS, 13 april 2016, p.10). Tijdens dat tweede gehoor verklaart u eveneens dat u reeds vóór deze gebeurtenissen al een jongen met uw auto liet rijden, wanneer u het gevoel had dat het voor uzelf te gevaarlijk was, en u verklaart dat deze jongen H. M. A. heette (CGVS, 13 april 2016, p.4). U verklaart eveneens dat H. M. A. met u is meegereden richting Garoowe, maar dat u hem hebt afgezet aan een checkpoint buiten Laascaanood (CGVS, 13 april 2016, p.9). Deze verklaringen zijn in die mate tegenstrijdig en incoherent, dat ze de geloofwaardigheid van uw relaas helemaal onderuit halen.

U wordt geconfronteerd met het feit dat u H. M. A. helemaal niet hebt vermeld tijdens uw eerste gehoor. Daarop antwoordt u dat u het vergeten bent door de stress van het gehoor (CGVS, 13 april 2016, p.10). Het is nochtans niet aannemelijk dat u H. M. A. helemaal niet vermeldt bij uw eerste verklaringen. Ook is het niet geloofwaardig dat u zich van naam en timing zou vergissen in uw verklaringen over de 'jongen die voor u met de auto reed': tijdens het eerste gehoor hebt u het over K. A., bij het tweede gehoor over H. M. A. Er mag worden aangenomen dat u de naam kent van een persoon waarmee u meerdere jaren nauw samenwerkt. Bovendien moet ik opmerken dat u in de tijd tussen de twee gehoren de gelegenheid had om de gebeurtenissen op te zoeken, wat kan verklaren waarom u uw uitleg ten opzichte van het eerste gehoor helemaal aanpast.

U wordt eveneens geconfronteerd met het artikel van Garowe Online. U verklaart dat H. M. A. degene was die bekend stond als chauffeur van de taxi, en dat hij daarom misschien is opgetekend in het artikel (CGVS, 13 april 2016, p.11). U verklaart verder: 'Iedereen zei: "Daar is de auto van H.". Niemand wist dat de auto van mij was. Hij werkte voor mij, en had veel klanten' (CGVS, 13 april 2016, p.11). Dat kan echter niet verklaren waarom het artikel in kwestie expliciet over H. M. A. gaat. Bovendien vermeldt u tijdens uw eerste verklaringen nergens dat iemand anders voor u met de auto reed. U stelt eerst dat u zelf mensen vervoerde tussen Garoowe en Laascaanood, en dat u uw auto verkocht nadat u wegging uit Laascaanood (CGVS, 1 maart 2016, p.13-14). Tijdens het begin van het tweede gehoor verklaart u dan weer het volgende: '[Er waren] periodes dat ik die jongen liet rijden, een maand of twee-drie. Als ik

bv verhuisde met de kinderen naar Taleex, of als ik niet meer op die weg durfde, liet ik een jongen rijden' (CGVS, 13 april 2016, p.4). Na de confrontatie met het artikel is het opeens H. die met uw auto rijdt, doet u dat zelf nauwelijks en weet zelfs niemand dat het eigenlijk uw auto is (CGVS, 13 april 2016, p.11). Het is duidelijk dat u uw verklaringen gaandeweg aanpast, naarmate u met tegenstrijdigheden en incoherenties wordt geconfronteerd.

Door de tegenstrijdigheden in uw verklaringen en de contradicties met de informatie uit Somalië kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaringen omtrent de door u aangehaalde problemen met Al Shabaab.

2. Problemen met de autoriteiten van Somaliland

Ook de geloofwaardigheid van uw problemen met Somaliland wordt in ernstige mate aangetast door tegenstrijdigheden en incoherenties. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u over die problemen dat u in 2014 drie dagen werd opgesloten in Laascaanood na een betoging ter ondersteuning van Cali Khaliif [leider van Khatumo State, noot van P.O.] (CGVS, 1 maart 2016, p.15). U werd er van verdacht één van de organisatoren te zijn van de betoging (CGVS, 1 maart 2016, p.17). Toen u werd vrijgelaten zeiden de autoriteiten van Somaliland tegen u dat u van gedacht moest veranderen, dat groot Somalië nooit zou bestaan (CGVS, 1 maart 2016, p.21). U verklaart dat u na die arrestatie uw huis in Laascaanood moest verlaten, dat u er niet mocht wonen en dat u het zelfs niet mocht verhuren (CGVS, 1 maart 2016, p.17). Tijdens het tweede gehoor verklaart u dan weer dat deze betoging plaatsvond in 2012, en maakt u geen melding meer van een beschuldiging dat u organisator zou zijn. U werd er nu van beschuldigd dat er meetings van vrouwen zouden plaatsvinden in uw huis (CGVS, 13 april 2016, p.12-13). U verklaart zelfs helemaal niet meegelopen te hebben tijdens de betoging. Tijdens deze verklaringen kreeg u bij uw vrijlating geen uitleg over groot Somalië mee, maar wel een bedreiging dat u zou worden opgesloten indien u opnieuw beschuldigd werd (CGVS, 13 april 2016, p.13). Tijdens het tweede gehoor blijkt ook dat u niet door de autoriteiten gedwongen werd om uw huis te verlaten, maar dat u het verliet (en niet meer kon verhuren) omdat het er stonk en niet meer leefbaar was, door de aanwezigheid van de vuilnisbelt van de Somalilandse legerbasis (CGVS, 13 april 2016, p.14).

Opnieuw zijn uw verklaringen intern strijdig. Het is niet aannemelijk dat u op het ene moment het gebeurde in 2014 situeert, en nadien in 2012. Ook inhoudelijk verschillen uw verschillende verklaringen in cruciale mate, wat de geloofwaardigheid van uw relaas onderuithaalt. Daarom kan het Commissariaat-generaal de beweerde problemen met de autoriteiten van Somaliland niet aannemen.

3. Clanproblemen in Taleex

In verband met uw verblijf en problemen in Taleex zijn uw verklaringen eveneens intern tegenstrijdig en niet coherent. Tijdens het eerste gehoor vermeldt u geen enkele keer dat u in de periode 2012-2014 in Taleex hebt verbleven. Er wordt u nochtans expliciet gevraagd naar alle plaatsen waar u hebt gewoond (CGVS, 1 maart 2016, p.13). Daarop antwoordt u dat u in Laascaanood, Garoowe en Baar Madoobe hebt gewoond. U vermeldt Taleex enkel op het moment dat u vertelt over uw leven als nomade in de periode voor 2005 (CGVS, 1 maart 2016, p.14). U verklaart tijdens het eerste gehoor dat u uw kinderen weghaalde uit Laascaanood en naar Baar Madoobe verhuisde, alvorens de vlucht naar Europa te plannen (CGVS, 1 maart 2016, p.11). Tijdens het tweede gehoor beweert u dan weer dat u uw familie van Laascaanood naar Taleex verhuisde in de nasleep van de betoging in 2012 (CGVS, 13 april 2016, p.4). Het is niet aannemelijk dat u in eerste instantie een recent verblijf van twee jaren in een stad als Taleex niet zou vermelden, zeker indien zich op die plaats ernstige feiten (uw leven werd bedreigd en uw huis beschoten) hebben voorgedaan.

Bovendien is het niet aannemelijk dat u de problemen in Taleex tijdens het eerste gehoor nergens vermeldt. Er wordt u nochtans expliciet gevraagd om zo volledig mogelijk de problemen te vertellen die u in Somalië had, en welke redenen u naast de problemen met Al Shabaab had om uw land te verlaten. Daarop antwoordt u: 'er zijn voldoende problemen om uit Somalië te komen. Je kan het niet opsommen. Er zijn gewoenshoten te horen, elke dag' (CGVS, 1 maart 2016, p.17). Het schaadt uw geloofwaardigheid dat u op geen enkel moment de meest recente persoonlijke problemen die u in Somalië hebt ondervonden vermeldt, zeker gezien de ernstige aard van de feiten. Dat doet u ook niet wanneer u wordt gevraagd of u nog iets wilt toevoegen (CGVS, 1 maart 2016, p.21). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt tijdens het tweede gehoor, zegt u dat u door de stress van betrappt te zijn op herkomstfraude alles vergeten was (CGVS, 13 april 2016, p.15). U verklaart daarbij bovendien dat u '25 jaar problemen heeft gehad' en dat u 'niet alles kan zeggen wat er vroeger is gebeurd'. Dit is zeker geen afdoende verklaring, gezien de feiten zich quasi vlak voor uw vertrek uit Somalië hebben afgespeeld en ze bovendien door u expliciet worden aangehaald als één van de twee redenen [naast de problemen met Al Shabaab] waarom u het land hebt verlaten (CGVS, 13 april 2016, p.17).

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en

gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, aangezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Er werd expliciet gevraagd om alle redenen te vertellen waarom u Somalië hebt verlaten. Daarom mag worden aangenomen dat u dermate essentiële en frappante elementen als uw verblijf en het clanconflict in Taleex, waardoor u naar eigen zeggen nog steeds voor uw leven vreest, al bij uw eerste verklaringen zou vermelden. Daarom kan het Commissariaat-generaal noch uw verblijf in Taleex, noch de beweerde problemen die er hebben plaatsgevonden, aannemen.

4. De veiligheidssituatie in Sool

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de stad Laascaanood en laatst in het dorp Baar Madoobe woonde. In casu dient dus de veiligheidssituatie in het gebied Sool (Somaliland) beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland" dd. 15 juli 2015, informatie in het administratieve dossier) blijkt dat er in de verslagperiode geen zware conflicten hebben plaatsgevonden in de regio Sool.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er actueel in het gebied Sool geen sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Actueel is er voor burgers uit het gebied Sool geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen en de landeninfo uit Somalië blijken een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen. Noch de vervolging door Al Shabaab, noch de problemen met de autoriteiten van Somaliland, noch de problemen in Taleex worden door het Commissariaat-generaal aangenomen. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen moet ik besluiten dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft op grond van artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota overgemaakt met daarin de 'EASO Country of Origin Information Report: Somalia – Security situation' van februari 2016, p. 1-29 en 69-93.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.3. In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE:

"Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker."

(Vereecke, V., *Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht*, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Certaines des omissions et contradictions relevées par la partie adverse dans les déclarations successives du requérant doivent par ailleurs être écartées ou relativisées.

[...]

Le fait de ne pas mentionner une circonstance lors d'une audition puis de la mentionner lors d'une autre ne constitue pas nécessairement une contradiction. Il peut s'agir d'une simple omission qui ne saurait être considérée, en toute hypothèse, comme étant de nature à faire suspecter la bonne foi du demandeur d'asile."

(R.v.St. 173.899, 7 augustus 2007)

II.1.4 Vooreerst zou verwerende partij geen geloof hechten aan de problemen van verzoekende partij met Al Shabab.

Verwerende partij verwijt haar het verhaal van iemand anders te hebben aangenomen:

[...]

Verzoekende partij is formeel. Zij blijft bij hetgeen zij uiteen gezet heeft tijdens de gehoren. Verwerende partij betwist de gebeurtenissen niet. Zij meent enkel dat dit niet verzoekende partij zou zijn overkomen. Niets is echter minder waar. De jongeman over wie er gesproken wordt in het artikel, de heer H. M. A., is een kennis van verzoekende partij. Hij is degene die omkwam bij een moordaanslag dd. 5 december 2015. De gebeurtenissen die in het artikel vermeld worden, zijn exact wat verzoekende partij is overkomen. Het feit dat zij in het artikel niet wordt vermeld, betekent hoegenaamd niet dat zij hier niet bij betrokken was. Het artikel vermeld enkel de persoon die omwille van de gebeurtenissen vermoord werd. Het artikel bevestigt het verhaal van verzoekende partij, waardoor aan de echtheid van haar asielrelaas niet getwijfeld kan worden.

II.1.5. Verwerende partij hecht evenmin geloof aan de problemen van verzoekende partij met de autoriteiten van Al Shabab. Verwerende partij meent dat zij tijdens het tweede CGVS gehoor niets meer gezegd heeft over het feit dat de autoriteiten haar verdachten een van de organisatoren van de betoging te zijn:

[...]

Verzoekende partij vindt de kritiek van verzoekende partij niet ernstig.

Zij heeft de eerste keer reeds verteld dat de autoriteiten haar verdachten de betoging te hebben georganiseerd. Zij heeft dit niet nogmaals herhaald tijdens het tweede gehoor, omdat zij hierover reeds uitgebreid verteld had de eerste keer. Naast het feit dat de autoriteiten haar verdachten de betoging te hebben georganiseerd, werd verzoekende partij er ook van verdacht meetings van vrouwen te organiseren bij haar thuis. Er zijn dan ook geen contradicties of tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekende partij.

II.1.6. Tenslotte hecht verwerende partij geen geloof aan de clanproblemen van verzoekende partij, omdat zij hier niet over vertelde tijdens het eerste gehoor:

[...]

Verzoekende partij heeft tijdens het eerste gehoor duidelijk verklaard erg veel problemen te hebben gekend in Somalië, en dat zij al meer dan 25 jaar problemen had. Ook stelde zij dat het haast onmogelijk was om over alle problemen uitgebreid te vertellen. De tijd tijdens het eerste gehoor was ook beperkt, vandaar dat verzoekende partij een tweede maal werd opgeroepen. Wanneer zij voldoende tijd

kreeg tijdens het tweede gehoor, heeft zij haar problemen met de clans in Taleex uitgebreid uiteen gezet.

II.1.7 Verwerende partij meent in de thans bestreden beslissing dat de stad Sool niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er op dit ogenblik in Somaliland en Puntland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld. Verwerende partij baseert zich op informatie gedateerd op 15 juli 2015.

Ondergeschikt zet verzoekende partij hierna uiteen waarom zij wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten toegekend krijgen.

Artikel 3 EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 48/4 §2 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 2. Ernstige schade bestaat uit : a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in meerdere arresten bevestigd dat, indien men verzoekende partij wil terugsturen naar het land van herkomst, niet alleen rekening moet worden gehouden met de omstandigheden eigen aan het geval van verzoekende partij, maar ook gekeken moet worden naar de algemene situatie in dat land om na te gaan of de persoon in kwestie dreigt blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke en vernederende behandeling. (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

II.1.8. Verwerende partij stelt dat er slechts één of enkele doden bij gewelddadige confrontaties tussen verschillende clans vallen. Verzoekende partij zou dus één van die doden kunnen zijn, tengevolge van willekeurig geweld.

Verwerende partij kan niet onverschillig blijven ten aanzien van deze vaststellingen en heeft de plicht om de veiligheidssituatie in een bepaald land op te volgen; ook na juli 2015.

II.1.9. Daarom wordt dan ook in hoofdorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat zij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt zij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning vraagt, moet zij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en zij moet de

waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat zij blijft bij hetgeen ze tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal gezegd heeft. Ze wijst erop dat de jongeman, over wie in het artikel gesproken wordt, een kennis van haar is, en dat hij omgekomen is bij de moordaanslag van 5 december 2015. Ook geeft ze aan dat de gebeurtenissen die in het krantenartikel beschreven worden de gebeurtenissen zijn die haar overkomen zijn. Het feit dat de verzoekende partij niet in het krantenartikel vermeld wordt, is volgens de verzoekende partij het gevolg van het feit dat het krantenartikel enkel vermeldt wie vermoord werd.

Hierbij gaat de verzoekende partij voorbij aan het gegeven dat haar betrokkenheid bij het voorval verder ondermijnd wordt door fundamentele tegenstrijdigheden binnen haar opeenvolgende verklaringen. Vooreerst heeft de verzoekende partij tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard dat haar problemen begonnen in 2012, dat zij samen met haar vriend F.S. en de opdrachtgever richting Garoowe reed en dat zij, nadat de problemen begonnen waren, haar auto doorgaf aan een jongen genaamd K.A. (gehoorverslag 1, p. 11 en 18-19). Met hem sprak de verzoekende partij af, dat ze de inkomsten zouden verdelen. Tijdens het eerste gehoor maakt de verzoekende partij geen melding van H.M.A. Daarenboven verklaarde de verzoekende partij tijdens het eerste gehoor dat zij zelf mensen vervoerde tussen Garoowe en Laascaanood, en dat zij haar auto verkocht toen ze uit Laascaanood wegging (gehoorverslag p.13-14). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal situeert de verzoekende partij de gebeurtenissen in februari 2013 (gehoorverslag 2, p. 10). Voorts verklaarde de verzoekende partij dat zij H.M.A met haar auto liet rijden wanneer zij niet durfde of met de kinderen naar Taleex verhuisde (gehoorverslag 2, p.4). Nochtans vermeldde de verzoekende partij tijdens het eerste gehoor niet dat er soms iemand anders met haar auto reed. Vervolgens stelt de verzoekende partij in de loop van het tweede gehoor dat zij zelf nauwelijks met de auto reed, en dat niemand wist dat het haar auto was (gehoorverslag 2, p. 11). Ook verklaart de verzoekende partij tijdens het tweede gehoor dat H.M.A. met haar richting Garoowe gereden is, maar dat zij hem heeft afgezet bij een *checkpoint* buiten Laascaanood (gehoorverslag 2, p. 9). De verzoekende partij geeft ook geen reden weer waarom ze H.M.A heeft afgezet. De verzoekende partij wijt deze tegenstrijdigheden aan het gegeven dat ze zenuwachtig was tijdens het eerste gehoor. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat de verzoekende partij zenuwachtig was en hierdoor elementen vergeten heeft, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Daarenboven blijkt uit de gehoorverslagen dat de verzoekende partij de vragen begrepen heeft, dat de *protection officer* ook bijkomende vragen stelde waar nodig en dat de verzoekende partij tijdens het eerste gehoor zelf erkend heeft dat ze oorspronkelijk gelogen had over haar herkomst en asielaanvraag. Daarenboven gaan de tegenstrijdigheden over eenvoudige zaken die overigens tot de kern van haar asielaanvraag behoren, met name het niet vermelden van de persoon die uiteindelijk door Al-Shabaab vermoord werd en met wie de verzoekende partij gedurende verschillende

jaren zou samengewerkt hebben, ondergraven de geloofwaardigheid van deze loutere beweringen. Voorts is het niet geloofwaardig dat de verzoekende partij zich van naam en timing zou vergist hebben met betrekking tot haar verklaringen over de jongen die voor haar met de auto reed. Immers bij het eerste gehoor heeft de verzoekende partij het over K.A. en bij het tweede gehoor heeft ze het over H.M.A. Gelet op voormelde tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen van de verzoekende partij en de vermeldingen in het krantenartikel, hecht de Raad geen geloof aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar aangehaalde problemen met Al-Shabaab.

Voorts stelt de verzoekende partij dat ze tijdens het tweede gehoor niet gesproken heeft over de problemen die ze met Al-Shabaab (wordt bedoeld: de autoriteiten van Somaliland) gehad heeft, geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar problemen nu ze hierover uitgebreid verteld heeft tijdens het eerste gehoor.

Wederom gaat de verzoekende partij voorbij dat ze in dit verband ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft, die de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondermijnen. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Ook de geloofwaardigheid van uw problemen met Somaliland wordt in ernstige mate aangetast door tegenstrijdigheden en incoherenties. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u over die problemen dat u in 2014 drie dagen werd opgesloten in Laascaanood na een betoging ter ondersteuning van Cali Khaliif [leider van Khatumo State, noot van P.O.] (CGVS, 1 maart 2016, p.15). U werd er van verdacht één van de organisatoren te zijn van de betoging (CGVS, 1 maart 2016, p.17). Toen u werd vrijgelaten zeiden de autoriteiten van Somaliland tegen u dat u van gedacht moest veranderen, dat groot Somalië nooit zou bestaan (CGVS, 1 maart 2016, p.21). U verklaart dat u na die arrestatie uw huis in Laascaanood moest verlaten, dat u er niet mocht wonen en dat u het zelfs niet mocht verhuren (CGVS, 1 maart 2016, p.17). Tijdens het tweede gehoor verklaart u dan weer dat deze betoging plaatsvond in 2012, en maakt u geen melding meer van een beschuldiging dat u organisator zou zijn. U werd er nu van beschuldigd dat er meetings van vrouwen zouden plaatsvinden in uw huis (CGVS, 13 april 2016, p.12-13). U verklaart zelfs helemaal niet meegelopen te hebben tijdens de betoging. Tijdens deze verklaringen kreeg u bij uw vrijlating geen uitleg over groot Somalië mee, maar wel een bedreiging dat u zou worden opgesloten indien u opnieuw beschuldigd werd (CGVS, 13 april 2016, p.13). Tijdens het tweede gehoor blijkt ook dat u niet door de autoriteiten gedwongen werd om uw huis te verlaten, maar dat u het verliet (en niet meer kon verhuren) omdat het er stonk en niet meer leefbaar was, door de aanwezigheid van de vuilnisbelt van de Somalilandse legerbasis (CGVS, 13 april 2016, p.14).*

Opnieuw zijn uw verklaringen intern strijdig. Het is niet aannemelijk dat u op het ene moment het gebeurde in 2014 situeert, en nadien in 2012. Ook inhoudelijk verschillen uw verschillende verklaringen in cruciale mate, wat de geloofwaardigheid van uw relaas onderuithaalt. Daarom kan het Commissariaat-generaal de beweerde problemen met de autoriteiten van Somaliland niet aannemen.”

Voormelde tegenstrijdigheden betreffen wederom eenvoudige zaken die overigens tot de kern van haar asielerelaas behoren, met name het jaartal waarin haar problemen zich afgespeeld hebben, het gegeven of de verzoekende partij al dan niet haar huis diende te verlaten en de beschuldigingen die tegen haar geuit worden. Voormelde tegenstrijdigheden ondergraven de geloofwaardigheid van deze loutere beweringen.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat ze tijdens het eerste gehoor verklaard heeft erg veel problemen gekend te hebben in Somalië, en dat het haast onmogelijk is om over al de problemen uitgebreid te vertellen. Bovendien stelt de verzoekende partij dat de tijd tijdens het eerste gehoor beperkt was.

In dit verband wijst de Raad erop dat het eerste gehoor geduurd heeft van 14u11 tot 18u30. Voorts blijkt uit het gehoorverslag dat de verzoekende partij van 14u11 tot 16u22 een ander profiel voorgehouden heeft. Slechts na confrontatie met de visumhit, de *protection officer*, die wederom wees op de medewerkingsplicht, en na overleg met haar advocaat, heeft de verzoekende partij haar verklaringen aangepast. De verzoekende partij kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat de tijd tijdens het eerste gehoor beperkt was. Voorts werd haar tijdens het eerste gehoor expliciet gevraagd op welke plaatsen ze gewoond heeft. De verzoekende partij heeft geantwoord *“ik heb gewoond in Lascaannood, Garoowe en nu in Baar Madoobe.”* (gehoorverslag 1, p.13). Voorts werd haar gevraagd: *“sinds wanneer woonde u in Baar Madoobe?”*. Hierop antwoorde de verzoekende partij: *“ongeveer drie jaar.”* Tijdens het eerste gehoor vermeldt de verzoekende partij Taleex enkel op het moment dat ze vertelt over haar leven als nomade in 2005 (gehoorverslag 1, p. 14). Ook verklaarde de verzoekende partij tijdens het eerste gehoor dat ze haar kinderen uit Laascaanood weghaalde en naar Baar Madoobe verhuisde, alvorens haar vlucht naar Europa te plannen. Tijdens het tweede gehoor verklaarde de verzoekende partij dan

plots dat zij haar familie van Laascaanood naar Taleex verhuisde in de nasleep van de betoging in 2012 (gehoorverslag 2,p. 4). Het gegeven dat de verzoekende partij een recent verblijf van twee jaren in Taleex, waar haar leven werd bedreigd en haar huis werd beschoten, niet vermeldt tijdens het eerste gehoor, ondergraaft de geloofwaardigheid van deze loutere beweringen. Nochtans werd tijdens het eerste gehoor expliciet gevraagd om zo volledig mogelijk de problemen die ze in Somalië gekend heeft te vertellen. Ook wordt aan de verzoekende partij op pagina 17 van het eerste gehoor uitdrukkelijk gevraagd of ze naast Al-Shabaab nog andere problemen gehad heeft in Somalië. Hier vermeldt de verzoekende partij haar problemen in Taleex niet. Ook op het einde van het eerste gehoor, wanneer haar gevraagd wordt of ze nog iets wilt toevoegen, maakt ze geen melding van de problemen die ze in Taleex zou hebben ondervonden. Het gegeven dat de verzoekende partij deze recente persoonlijke problemen niet vermeldt heeft tijdens het eerste gehoor en gelet op de ernstige aard ervan, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze loutere beweringen die door geen begin van bewijs gestaafd worden.

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het asielaanvraag en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkings en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Gelet op de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar haar land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom volgens de verwerende partij de situatie in het gebied Sool niet kan beschouwd worden als een geweldsituatie die dermate ernstig is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico uitmaakt voor het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Vervolgens heeft de verwerende partij ook een aanvullende nota opgemaakt om de veiligheidssituatie te duiden met de relevante delen uit het 'EASO COI report: Somalia – security situation' van februari 2016. Dit bevestigt de analyse van de verwerende partij in de bestreden beslissing.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Sool, Somaliland, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet. Op basis van 'COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland' van 15 juli 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier - en het 'EASO COI report: Somalia – security situation' van februari 2016 - toegevoegd aan het administratief dossier in een aanvullende nota -, stelt de Raad immers vast dat Somaliland tot het veiligste deel van het land behoort en de best functionerende regering heeft. In de verslagperiode vonden wel confrontaties plaats tussen de verschillende partijen in het conflict om de betwiste gebieden Sool, Sanaag en Cayn. Hierbij vallen er soms enkele slachtoffers, voornamelijk strijders. Daarnaast vallen er soms één of enkele doden bij gewelddadige confrontaties tussen personen of milities van verschillende clans. De geraadpleegde bronnen melden ook een doelgerichte moord door Al-Shabaab Northeast op een zakenman en een schietpartij in een theehuis. De Raad is bijgevolg van oordeel dat de commissaris-generaal terecht oordeelt op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ('COI Focus Somalië: Actuele veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland' van 15 juli 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te

worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat er in Sool een ernstige bedreiging voor zijn leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.4. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS